

MỘT KẾT THÚC DIU DÀNG

(Trích “NHỮNG BỨC TRANH ĐỜI ĐÃ VẼ”)
(Tâm bút).

Sàigòn, cuối tháng 4/1976

Thật là đày đọa trong sự mong chờ hình ảnh Nguyễn trên chỗ đứng quen thuộc. Nghe như có sự bất an vô cùng đang len lỏi từng chập vào tâm tư.

Cho đến lúc 4 giờ chiều, Nguyễn đến, đứng vào cái góc cũ bên kia lề đường Yên Đổ, nỗi bất an này mới tan biến được.

Vẻ mặt Nguyễn tiêu tụy, đôi mắt sưng húp, làn da xanh lợt.

Nơi quán ông già, tình trạng hai người không còn căng thẳng như ngày hôm trước. Nhiều câu chuyện nhẹ nhàng được đưa ra, y hệt các câu chuyện của một đôi bạn tâm tình trong một lần gặp lại sau những tháng ngày từ biệt.

Đột nhiên Nguyễn nói:

"Chắc không bao giờ Nguyễn còn có can đảm đi ngang con đường Yên Đổ. *Ta không bao giờ trở về La Rochelle nữa.*"

(Note: Câu trên là lời chàng Féron đã nói với Anna trong tác phẩm *Le Train* của Goerge Simenon. La Rochelle là nơi hai người gặp gỡ lần đầu).

Trái tim tôi nhói đau, vẻ mặt cố kềm cho bình thản mà thật thì cả con người cơ hồ run nhẹ.

Nguyễn cúi đầu:

"Một mai hiện diện trên Dalat, Nguyễn sẽ tìm đến bắt tay anh Phùng Kim Ngọc để chỉ nói với anh ấy một lời duy nhất: 'Cả anh lẫn tôi đều yêu nàng thắm thiết và đều ước mơ đem cho nàng một đời hạnh phúc, vậy mà rốt lại, chẳng ai trong hai chúng ta có đủ khả năng nắm giữ được nàng.'

Âm thầm, tôi cảm ơn Nguyễn đã tế nhị trên cái quyết định mất nhau mãi mãi trong đời

Tôi cười, điệu héo hắt

"Mãn mừng là cho đến ngày cuối cùng, chúng mình vẫn yêu nhau và lịch sự với nhau. Sự chia tay tất nhiên phải có nhưng không vì một lý do đau lòng nào từ cá nhân hai phía.

Giọng Nguyễn ngậm ngùi

"Chắc là phải lâu lắm Nguyễn mới quên được Mẫn.

(Cũng lại là một nhát dao đâm thấu thịt da!)

Nguyễn tiếp

"Nguyễn muốn xin Mẫn quyền Climats của André Maurois?"

Tôi gật:

"Chóc nữa ra về, Mẫn sẽ tặng Nguyễn. Đây là kỷ vật cuối cùng trong tình yêu này, Mẫn trao cho Nguyễn. Những cái gì Mẫn từng yêu dấu, Nguyễn đã có hết rồi."

Tôi nhìn quanh.

Con đường Nguyễn Văn Chiêm khuất lấp, cắt ngang góc với đại lộ Duy Tân êm đềm nhiều cây cao bóng mát. Quán rượu ông già nằm ngay sau lưng Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn cũ.

Nơi đây, kể từ ngày đầu tiên gặp gỡ, chúng tôi thường đến ngồi ở cái bàn với hai cái ghế đẩu thấp, gần kề mặt đất. Nơi đây, Nguyễn nhiều lần hôn tôi đắm đuối. Cũng nơi đây, Trân-Sa-đứa-con-gái-rượu-của-Mẫn-Thu-Vân-và-Bố-Nguyễn đã được "chào đời", cái "khai sinh" là do chính tay Nguyễn soạn.

Và bây giờ, nơi đây, chúng tôi uống với nhau lần nữa, một cuộc rượu từ tạ, chia phôi!

Tôi mỉm cười, pha chút giễu cợt:

"Như hôm qua đã nói, chiều nay Mẫn mời Nguyễn bữa rượu cuối. Từ ngày mai, mình không còn uống với nhau nữa. Một đời còn lại, chắc Mẫn cũng chẳng kiếm ra tay đôi ả nào có thể đem được cho Mẫn tính cách hào sảng như trong các cuộc rượu đã uống cùng Nguyễn trước kia."

Trông Nguyễn chợt buồn rữ.

Tôi không dám nhìn thẳng vào Nguyễn, cúi đầu, nghe Nguyễn nói:

"Nguyễn cũng vậy Mẫn ạ. Làm sao còn ai hiểu Nguyễn hơn Mẫn để có thể tạo với nhau những kỷ niệm khó quên?"

Buổi chiều êm đềm nhưng nhuộm đầy buồn bã. Bao nhiêu lần chúng tôi xa nhau rồi với những dòng nước mắt? Chỉ riêng lần này, sự bình thản giả dối chế ngự trên nụ cười lại là một cái gì ghê gớm tôi đang nhận biết.

Tôi hiểu, "*Chính buổi này mới là lần chia tay thật sự.*" Và cả tôi lẫn Nguyễn đang hết sức bình thản đón nhận sự việc một cách đành đoạn chết lòng.

Tôi nhận lời đêm Noel 1976 sẽ tự tay mang lên quán Tao Đàn (Dalat) trả về cho Nguyễn những cuốn truyện Trân Sa (mỗi ngày cả hai đều viết); nhưng tự tâm riêng, tôi không tin rằng tới ngày ấy, tôi và Nguyễn còn muốn làm điều này cho nhau một cách thiết tha.

Tôi cười:

"Măn sợ Noel năm nay Nguyễn đã lấy vợ rồi, làm sao còn có thể giữ các cuốn truyện Trăn Sa được nữa?"

Đôi mắt Nguyễn cuốn xoáy vào tôi. Tôi sợ hãi chính nỗi dao động ghê gớm trong mình khi ấy, nên cúi đầu né tránh. Giọng Nguyễn trầm hẳn:

"Giờ đây sao Nguyễn thấy Măn xa Nguyễn quá, Măn trở lại nguyên hình là Măn của ngày thứ nhất để không thể nào Nguyễn nghĩ nỗi được điều 'Con người này từng là của ta. Con người yêu dấu mà mới chỉ thời gian rất gần đây ta còn được ôm ghì vào vòng tay.'"

Tôi ngược nhìn Nguyễn, trái tim nhói buốt, nhưng cũng không còn đủ can đảm để chia với Nguyễn bất cứ tâm sự gì.

Rời quán rượu ông già, tôi thốt kêu nhỏ:

"Trời ơi! Măn không tin rằng sắp mất Nguyễn nên chột nghĩ đây là lần cuối cùng còn được ôm Nguyễn, Măn đau lòng quá!"

Túc thì Nguyễn la lớn:

"Vây Măn ôm Nguyễn thật chặt đi! Ôm Nguyễn nhiều đi! Ngày mai Nguyễn phải xa Măn hẳn."

Tôi cúi mặt vào lưng Nguyễn, hôn lên làn áo mà tự nhủ:

"Đúng là ngày mai chúng mình phải vĩnh viễn xa nhau!"

Ngày mai Nguyễn trở về Dalat, bước lại con đường cũ không có hình ảnh tôi cận kề chia xẻ. Điều này thật buồn, nhưng biết làm cách nào hơn được?

Từ ngày mai tôi cũng trở về với nỗi cô đơn hằng ngày dần xé.

Tôi chưa biết phải làm gì? Tất cả mọi thứ chung quanh, từ xã hội, gia đình cho đến công việc, đam mê, tình yêu, hứng cảm... cùng như rũ nhau quy xuống trong một lúc. Một cảm giác chơi vơi ngập tràn tim óc.

Ồi! Con người lại có lúc phải ê chề đến thế sao?

*

* *

Trong quán hủ tíu cuối cùng, lật ra quyển Climats (André Maurois), tôi nói:

"Măn là một thứ Odile, Nguyễn ạ. Những gì Odile nói trong Climats là những gì Măn muốn nói trong tình yêu chúng mình. Giống như tiếng bật kêu của nàng trong lần chia tay cùng Philippe, thì ngay chính lúc này đây, Măn cũng phải thốt: *'Trời ơi, chúng mình đau khổ quá!'* Nỗi đau khổ không có nguyên nhân nhưng thật nhiều gai chông bén nhọn. Tuy nhiên khác với lời Odile: *'Dù sao em cũng hài lòng mà biết rằng anh sẽ tiếc nuối em'*, thì Măn chỉ mong cho Nguyễn hãy chóng quên Măn và tìm ra hạnh phúc trong một cuộc đời khác không còn bóng hình Măn vương vấn."

Nguyễn đưa nhận xét:

"Đêm nay thì chưa đâu, nhưng từ đêm mai và những đêm kế tiếp, Nguyễn sẽ ngấm đau vì thương nhớ và vì cái thói quen nhìn Mãn hằng ngày đã không còn nữa."

Tôi cười, tiếp lời Nguyễn:

"Nhưng rồi cũng một ngày nỗi đau giảm xuống và tan biến hẳn. Mãn hy vọng ngày ấy không xa. Mãn nguyện cầu Thượng Đế cho chúng mình chóng quen nhau. Có vậy mới làm tan bao đau khổ."

Cuộc chia tay nhẹ nhàng êm ái.

Lúc dừng xe, Nguyễn chỉ nói thật dịu dàng:

"Mãn về nghe!"

Tôi cười, quay bước.

Rồi thôi!

Không một nụ hôn, không một ánh nhìn ngoái lại, không luôn cả cái nắm tay lần cuối. Tất cả đều đơn giản, như ngày đầu chúng tôi đơn giản đi vào đời nhau.

Và yêu nhau!

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tháng 7/2000
Đọc lại tại San Jose, California, mùa dịch Vũ Hán,
một đêm cuối May/2020).

[]